

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er en meget interessant tanke, og det er også i direkte forlængelse af de holdninger, der ligger til grund for min ordførertale. Der er bare den konkrete besværlighed fra statslig side at finde ud af, hvor de enkelte institutioner er henne. Her sidder kommunerne jo med en viden, som er langt mere specifik end den, vi nogen sinde kan erhverve os. Det vil givetvis være sådan, at i de fleste kommuner er der områder, hvor der ikke er nogen grund til at gøre noget særligt, og så er der områder, hvor der kræves en speciel indsats, og den viden har kommunerne, den viden har vi ikke.

Derfor håber vi selvfølgelig også, at kommunerne er villige til at prioritere på den måde, at de netop ikke smører indsatsen tyndt ud, men har den fokusering, som jeg ved der har været meget stor optagethed af fra socialdemokratisk side både i forhold til daginstitutionerne og i forhold til skolerne.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er korrekt, at den slags praktiske vanskeligheder ligger i at målrette pengene.

Kan den radikale ordfører bekræfte, at i den tidligere SR-regering havde vi et stort boligsocialt arbejde, som handlede om kvalitetsløft, og at man i den sammenhæng meget fint kunne indtænke institutionerne og de ekstra udfordringer, som man altså kan se på baggrund af beboersammensætningen i et område, som oftest også er det område, hvor forældrene sender deres børn i daginstitutioner?

Det er en metode, som vi kunne videreudvikle, hvis det er sådan, at vi ud fra et beslutningsforslag, som jo ikke beskriver den konkrete teknik bag det, men har en fælles målsætning, når frem til, at det er det, som vi skal nå frem til.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Vi synes, det er virkelig ærgerligt, at de gode erfaringer, som blev gjort igennem hele kvarterløftsprojektet, ikke bruges. Det var jo ikke sådan, at staten kom og sagde: Nu skal I høre, hvordan det hele skal ordnes her hos jer. Det var tværtimod en meget selvorganiseret og selvstyret proces, som gjorde, at man fik en anden værdighed og et andet ansvar for ens boligområde, som har gjort, at vi der, hvor der er foretaget kvarterløft, i

dag har nogle helt andre boligområder end der, hvor der ikke er foretaget kvarterløft.

Kl. 11.35

Hvis man med samme tankegang kan gå ind og se på, om vi kan lave noget i fællesskab her, som gør, at vi faktisk ændrer det, hvor folk får et ansvar for, hvordan tingene skal fungere her hos dem, som er anderledes end den måske opgivende eller laissez faire-holdning, som vi finder nogle steder, vil vi meget gerne være med til det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Fru Margrethe Vestager havde nogle principielle overvejelser i forhold til forslaget. Den ene er, at den negative sociale arv ikke er nogen lovmæssighed. Jeg er helt enig. Derfor er det også beskrevet i bemærkningerne, hvor der står:

»Heldigvis er det ikke sådan, at sammenhængen mellem forældrenes levkår og børnenes livsmuligheder er givet. Men ringe livsvilkår hos forældrene giver flere risikofaktorer i barnets opvækst.«

Jeg vil spørge, om fru Margrethe Vestager deler den definition, at det ikke er en lovmæssighed, men at det er nogle risici, vi skal have blik for? Derfor forstod jeg måske ikke helt bemærkningerne om, at vi beskrev det som en lovmæssighed. Jeg mener, at vi har gjort os umage netop ud fra den viden, at der er nogle, der bryder det forventelige mønster, og vi har været optaget af også under den tidligere regering, hvad det så er for ting, vi kunne støtte for at bryde et forventeligt mønster. Det er ikke en lovmæssighed, men en risiko.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det var en generel betragtning og ikke rettet mod beslutningsforslaget som sådan. Jeg vil gerne kvittere for den måde, man har beskrevet det på, for der gør man det forholdsvis klart, hvad det er for noget.

Det var nærmere en anledning til at sige noget om den bekymring, man må have over, hvis alle ligesom skal gøres til genstand for en risikoovervågning, i stedet for at man specifikt siger, at der er nogle ting, hvor vi kan se, at det faktisk ikke går, som det skal, så lad os gøre noget der.

Det er lidt det samme som den bekymring, man må have over kommunernes ønske om at føre journal over det enkelte barn, nemlig at det er for lidt for de børn, som virkelig kræver omsorg, handling og professionel viden, og det er